

Гръмъ третий пжтъ му изпроводи
Огъ свои вѣрни скороходи,
Дано Никифоръ се склони
Да пощади дѣца, жени.

Но всичко пусто и напразно!
Никифоръ казва грѣмогласно,
Че нищо той не ще да чуй,
И Гръму вѣвъ лицето плюй.

Сърдце се Гръму наранява,
Душата му се разярява,
И като нѣкой гладенъ левъ
Провиква се съсъ страшенъ ревъ:

„О, Вишний Боже безпрѣдѣлний!
И ти Перуне огнестрѣлний!
Кои отъ горвиятъ Ефиръ
Боравите надъ долний миръ;

Кои съсъ правдата въ ржката,
Въртите по свѣтътъ дѣлата,
По нея всички да вървятъ,
Кои живѣятъ по свѣтътъ!

Насамъ, насамъ се обърнете,
Насамъ си погледа втренчете,
Та вижте съ ваший вѣренъ гледъ,
Врага, Никифора проклетъ!

За милость той не ще да знае,
Да тъпче правдата дерзае;
Като разбойникъ нападна
На бащината ни страна.